

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

PO STOPÁCH JEŽÍŠOVÝCH

Základ křesťanské spirituality je rozjímání o konkrétním Ježíšově životě jeho utrpení a zmrtvýchvstání. Ježíšův život, jež je nám ve čtyřech zprávách předkládán v evangeliu, vydává svědectví o historickém jednání Boha v našem světě, v konkrétní době a na určitém místě. Proto zájem o zemi, v které Ježíš žil a působil, je stále živý. Cesta do Svaté země, na kterou se vydávají zástupy lidí, přibližuje duchovní, společenské a přírodní poměry doby Ježíšovy, jak jsou nám dodnes uchovány. Ale pouť po místech spojených s životem Ježíšovým má být něčím víc než jen důkladným místopisem Palestiny a pečlivým zachycením dějinného kontextu zákona lidu Staré a Nové smlouvy.

Pouť nás má uvést na cestu, po které krácel Ježíš a po které můžeme kráčet i my. Jít po Ježíšových stopách je velmi silné už jen když to vyslovíme. Jeho stopy už nesčetněsek, byly pošlapané, přetvořeny a málokým ny. Ty stopy předu v sobě, storu jako ramínku, nebo utrpení, nebo do budoucna

py už nesčetněsek, byly pošlapané, přetvořeny a málokým ny. Ty stopy předu v sobě, storu jako ramínku, nebo utrpení, nebo do budoucna

Když půjdeme po jeho stopách, ať chceme nebo ne, laďme se na Něj. Vnímáme jeho tempo, životní puls, chvíle odpočinku, tvůrčí zapálení, a můžeme vidět po okrajích cest to, co po sobě zanechal jeden člověk, který byl zároveň Bůh. Je třeba se dívat srdcem, vše se dá vyčíst a domyslet. Je to otázka naší duše, jak dalece se chceme na tuto cestu pustit. Může se stát, že se tak ztotožníme s ním, že už nejedeme po stopách, ale vytváříme stopy nové, jakoby znovunové. To, co na cestě prožijeme, je pokračováním jeho příběhu, protože jsme vedeni. A o to, pokud to dobře chápou, Jemu šlo.

V putování nejde člověk nikdy sám. Jde s těmi, které nese v srdci a je nesen tím, kdo na něj pamatuje. To je smysl i naší cesty do Svaté země, na kterou se někteří z nás 9. až 18. října 2010 vydávají.

P. Kamil

CESTA KE SVATÉ ANNĚ DO SUDĚJOVA 1. 8. 2010

Tvé jméno, Anno,
jsou čtyři okvětní plátky
uloupnuté z kytice růží
a snesené na zem
uprostřed léta.

Na okrajích dva
z keříků růže bílé,
uprostřed dva
z keříků růže rudé.
Bílé A je brankou
do obilného lánu,
rudé N modlitba
sršící v nebeském rámu.

Kývla jsem na Tebe,
obilnou Annu,
tělo ze stvolů okrových,
červený šátek
v zeleném listoví,
rozpačitě rozdávalas náruče
zralých klasů obilí.

Je čas sklizně,
ženci půjdou do polí.
Vydala jsem se
s nimi na cestu,
těším se na Tebe,
na nebeskou bránu - Annu.

Jája Trojanová

POUŤ K SVATÉ ANNĚ

Rozhovor

s pražským arcibiskupem
Mons. ThLic. Dominikem Dukou

Vyvrcholením letošní sudějovské pouťi, která byla programově velmi bohatá, byla nedělní mše sv., kterou celebroidal pražský arcibiskup ThLic. Dominik Duka OP. Při příležitosti jeho návštěvy v naší farnosti jsme mu položili pár otázek.

Pane arcibiskupe, mohl byste nám říci něco o svém dětství a dospívání?

Narodil jsem se v Hradci Králové v rodině vojáka z povolání. Povoláním svého otce jsem byl ovlivněn, a tak prvním mým ideálem pro povolání bylo létání. Teprve později jsem pocítil povolání ke kněžství. Absolvoval jsem základní a střední školu v Hradci Králové. Poněvadž otec byl politickým vězněm, nebyl jsem přijat na teologickou fakultu. Nastoupil jsem vojenskou službu v Trnavě, kde jsem byl také biřmován. V roce 1965, v období politického uvolnění, jsem začal studovat teologii v Litoměřicích. V době studií v Litoměřicích jsem se, se souhlasem pana biskupa Otčenáška, stal členem dominikánského řádu. Po vysvěcení jsem začal působit v pražské diecézi, ale jako dominikán.

Jaká byla vaše cesta ke kněžství?

Nikdy to není tak jednoduché. Vždy je to povolání bezesporu osobní. Měl jsem jistě své vzory. Místní-

ho pana faráře a později Dr. Habáně, ale to nejzajímavější je, že člověk sám najednou uslyší ten vnitřní hlas „pojď za mnou“.

Není to tak doslova, ale věděl jsem, že je to Boží volání a to byl ten důvod, proč jsem se rozhodl.

Na které období, jako kněz nebo dominikán, nejraději vzpomínáte a na která raději nemyslíte?

Myslím, že pro každého kněze jsou nejkrásnější období první léta po vysvěcení, je to podobné jako u novomanželů. Potom, když jsem ztratil státní souhlas, byl život trochu dobrodružný, ale mohl bych říci s Edith Piaf, že ničeho jsem nelitoval a nelituji. Pak přišlo to krásné období lámání konce komunismu v letech 1985 – 1989. Byl to čas naplněný událostmi. Nevzpomínám ve zlém ani na léta vojenské služby, ale to jsem ještě nebyl knězem. Ve zlém nevzpomínám ani na pobyt v borské věznici, protože tam jsem se seznámil s lidmi, kteří po roce 1989 hráli důležitou roli v dějinách této země.

Co považujete za své priority ve funkci arcibiskupa?

Základní priority jsou dvě. Pokusit se, aby církev byla ve společnosti více přítomna, více otevřena lidem a dokázala s nimi hovořit srozumitelnou řečí. Druhá priorita, která je nut-

ná a bez které se nám to nepovede je, abychom měli dostatek odvážných mladých mužů a děvčat, kteří řeknou také Pánu Bohu „ANO“ a budeme mít více, ne dostatek, kněžského a řeholního dorostu.

Jak se vám líbí zdejší poutní místo a co byste vzkázal zdejším farníkům?

Musím říci, že zdejší kraj na mě zapůsobil dechem mládí a romantiky, poněvadž je to krásný kout české země a zdejší poutní místo je takové roztomilé. Účast a prožívání bohoslužby bylo velmi krásné. Farníkům bych vzkázal, aby se nebáli, měli větší důvěru v Pána Boha a své sousedy. Nebáli se sepnout ruce a modlit se za budoucnost, jak této země, tak církve a ta budoucnost je, jak už jsem řekl v promluvě, možná jediné tehdy, když prohloubíme a obnovíme po všech stránkách život v našich rodinách.

Děkujeme mnohokrát za váš čas.

MH

Mons. Dominik Duka OP (* 26. dubna 1943, Hradec Králové) je 36. arcibiskup pražský, metropolita a primas český (jmenován 13. února 2010). Dne 22. června 1970 přijal kněžské svěcení. Po odnětí státního souhlasu pracoval 15 let v plzeňské Škodovce. Za ilegální činnost byl patnáct měsíců vězněn v Plzni-Borech. Byl provinciálem České provincie dominikánů (1986-1998), 24. biskupem královéhradeckým (1998-2010). V dubnu 2010 byl zvolen předsedou České biskupské konference.

POUŤ KE SVATÉ ANNĚ

Svátek sv. Anny je v naší farnosti již tradičně spojen s poutní slavností v Sudějově. Jindy poklidná obec Sudějov ožila tentokrát nejen svět-skými radovánkami na kolotočích na návsi, ale dostalo se nám i možnosti zamyšlení a zastavení v nově rekonstruovaných ambitech za kostelem.

V sobotu odpoledne zde bylo uspořádáno taneční představení věkově i profesně různorodého souboru ze Sedlčan s názvem: „Legenda o svaté Anně“. Šlo o velmi profesionálně a zároveň citlivě zpracované pojetí o životě matky Panny Marie, plné hlubokých symbolů a postřehů ze života, které se aktuálně prolíná i do strastí dnešní společnosti. Stejně představení se uskutečnilo ještě v podvečer u kostelíka sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích, kde při setmělé obloze a na pozadí starobylých zdí chrámu získalo nádech tajemna. Vzhledem k návštěvnosti obou představení lze říci, že celoroční snaha souboru byla korunována úspěchem, a že i v dnešní době plné prostoduchých a vulgárních estrád lze oslovit obecnstvo duchovní tematikou.

V neděli dopoledne se konala slavnostní mše svatá v kostele sv. Anny v Sudějově. Hlavním celebrantem byl pan arcibiskup Dominik Duka. Mše svatě se účastnili také kněží z naší farnosti a z blízkého okolí. Tradice pouti ke svaté Anně a jistě i osoba pana arcibiskupa byla příčinou, že jindy skromně navštěvo-

vaný kostel téměř praskal ve švech. I když bychom neměli členit mše svaté na méně či více vydařené, můžeme zodpovědně říci, že se chrámem po celou dobu nesla slavnostní atmosféra a kázání pana arcibiskupa bylo natolik srozumitelné, že strhlo několik účastníků k potlesku. Po ukončení mše svaté setrval pan arcibiskup ještě nějaký čas se zájemci o diskuzi.

Co si přát? Mnoho Božího požehnání do všedních dní, nashledanou na příští pouti. A na závěr snad jen přání, abychom dokázali hledat lásku a Boží přítomnost nejen na okázalých, i když církevních slavnostech, ale dokázali jsme s úctou oslavovat a chválit dílo Stvořitele ve svém každodenním životě.

Radek Mašín

ŘEHOLNÍ ŽIVOT SVATÉHO ALOISE

(5. část)

Svatý Alois byl vzorem modlitby. Jeho neustálá a vytrvalá usebranost při modlitbě nepocházela pouze od Boha, ale také z ustavičného cviku. Nenapadaly ho žádné jiné myšlenky, nežli ty, které si přál. Každý řeholník Tovaryšstva Ježíšova je povinen hlásit na počátku noviciátu a potom po celý život vždy za šest měsíců svůj pokrok v duchovním životě. A tak Alois skončil noviciát v pověsti svatosti. Velmi ctil svaté anděly. Říkával: „*Pamatuj si, že se máš od anděla dát vést jako slepý, který nevidí nebezpečí cesty a ve všem spoléhá na toho, který ho s holí vede.*“

Velmi dobře se naučil nazpaměť řeholní předpisy, naučení starých sv. Otců se snažil uvádět ve skutek. Alois byl velmi opatrný a rozvážný v řeči, nikdy nemluvil tak, aby někoho urazil nebo nepovzbudil k dobrému. Nebránil se žádné práci i sebehorší. V pondělí a v úterý každý týden ráno a večer posluhoval v kuchyni, umýval nádobí a zbytky rozdával chudým. Po vyučování smetával pavučiny a zametal ve světnicích. V sálech čistil lampy, doléval olej a upravoval knoty. Velmi se trápil, že je na světě tolik žebráků a nejvíce pomáhal těm, kteří se styděli žebrot. Chodíval po Římě v odraných šatech s košem nebo pytlek na zádech a prosil s velikou radostí o almužnu.

Alois na podzim roku 1586 odjel

s nemocným novicem do Neapole. Tam však sv. Alois onemocněl růží a horečkou, která ho upoutala přes měsíc na lůžko. Velmi dobře se o Aloise ošetřovatelé starali, ale jednou mu zapomněli dát prostěradlo a celou noc ležel na holé slámě. P. Cepari prohlásil, že v jeho paměti není to, že by se někomu nemocnému toto stalo, avšak Bůh to tak dopustil, aby Alois měl radost. 8. května 1587 jej povolali zpět do Říma. Alois zde pokračoval ve studiích metafyziky, která začal už v Neapoli. Po studiu filosofie se začal učit bohosloví. Stal se milovníkem spisů sv. Tomáše Akvinského. Líbila se mu jeho díla pro svou uspořádanost, jasnost katolického učení a pro bezpečnost pravověrnosti.

Dne 25. listopadu roku 1587 v kapli římské koleje složil svaté sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. 25. února následujícího roku obdržel v chrámu Páně sv. Jana v Lateráně s mnohými svými spolubratry tonsuru. V tomtéž chrámu přijal sv. Alois postupně čtyři stupně svěcení: 28. února byl posvěcen na ostiáře / vrátného/; 6. března na lektora / předčítáče/; 13. března na exorcistu / zažehnávače/; 21. března na akolytu /posluhovače u oltáře/.

Roku 1589 se musel vydat do Mantovy, aby tam urovnal rodinné spory o dědictví po zemřelém strýci

NE STÁTNÍ SEXUÁLNÍ VÝCHOVĚ!

Horácovi z Gonzagy. Doma se choval stejně zbožně, odříkavě a laskavě jako v klášteře. Byl celý zmatečný a nesmělý, když všude, kam přišel, mu vzdávali hold.

Když vyřešil právní náležitosti a majetek byl vrácen bratru Rudolfovi, musel ještě vyřešit dost delikátní věc. Donutit svého bratra, aby se vzdal své lásky. Rudolf se zamiloval do bohaté dcery mincmistra Jana Antonína Aliprandiho. V okolí se vykládalo, že když Helena vyšla z domu, dal ji Rudolf zajmout a v kočáře dovést na svůj letohrádek. Helena sice do manželství přinesla veliké věno - 500 000 lir, ale byl by to nerovný sňatek, a protože se Rudolf bál Boha a svých příbuzných, dal se s ní s biskupskou dispenzí od ohlášek dne 25. října roku 1588 oddat tajně. Matka i Alois se domnívali, že s ní Rudolf žije v hříšném svazku a přáli si, aby se s ní rozešel. Alois kvůli tomu hledal řešení a také vhodnou nevěstu pro svého bratra.

Alois ale v té době již odcestoval z Mantovy do Milána. Tam za ním 25. listopadu téhož roku přijel bratr Rudolf, aby svému bratru svěřil tajemství o řádném sňatku s paní Helenou. Alois mu hned nakázal, aby vykonal generální zpověď, přijal svaté přijímání a odprosil matku. Pak sám v milánském chrámě oznámil, že Rudolf je řádně katolicky oddán. Když se po těchto rodinných událostech konečně vrátil zpět do kláštera, byl Alois nesmírně šťasten.

Pokračování v příštím čísle

Marta Moravcová

Možná jste v poslední době zaznamenali opět obnovenou snahu některých skupin odborníků z řad psychiatrů a sexuologů spolu se státními úředníky zavést do povinné školní výuky předmět sexuální výchova. Nejedná se o nic nového, tato snaha je patrná již od devadesátých let a vypadá to, jako by její autoři neustále zkoušeli ostražitost rodičů.

Poslední stav představuje metodickou příručku jakožto typický produkt dnešní doby. Autoři jsou přesvědčeni, že formou hloupých motivačních her (např. na kompot – kde by si měl měnit místa ten, kdo již onanoval, kdo již menstruoval, komu již roste ochlupení aj.). Propagováním hormonální antikoncepce, nepokrytým mluvením o sexu, pornografii a postavením některých odchylek v sexuálním chování na úroveň normálního stavu, zabrání promiskuitě mezi mládeží, šíření pohlavních chorob a nežádoucím otěhotněním. Zcela je upozaděna role rodiny, partnerské věrnosti a role manželství v darování nového života.

Proto vznikla aktivita občanského sdružení Výbor na obranu rodičovských práv, který ve spolupráci s Hnutím pro život zorganizoval petici na protest proti této státní sexuální výchově s odvoláním na bezvýhradné právo rodičů určovat v této oblasti vývoj svých dětí. Vložili jsme do aktuálního čísla našeho far-

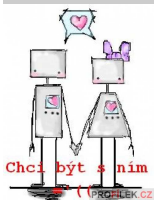
ního věstníku letáček informující o této aktivitě s odkazem na internetové stránky, kde se dozvíte více a máte možnost se připojit k petici.

Myslím, že nelze nadále slepě a bez hlasu přihlížet rozmáhání se současné kultury smrti a sobectví, a že jako křesťané máme právo a povinnost se vyjádřit ke snahám zcela potírajícím morální hodnoty, na kterých je naše západní společnost vybudována.

Nenechme se ukolébat tím, že nový ministr školství v současné době příručku po protestech stáhl, tohoto stavu již bylo dosaženo několikrát. Některé zájmové skupiny jsou stále připraveny pro prosazování svého. Vždyť i Evropský soud prohlásil, že „právo dítěte na informace v oblasti sexuální výchovy je nadřazeno právu rodiny vychovávat dítě“!!! Necháme si státem vzít právo na výchovu vlastních dětí podle našich zkušeností, tradic a víry? Nebo si tuto svobodu nezasloužíme a necháme si ji beze slova odporu vzít?

Radek Mašín

O sexuální výchově

Před nějakou dobou se u nás vedla vzrušená diskuze, zdali tzv. sexuální výchova patří či nepatří také do školy. Že patří do rodiny, o tom celkem nikdo moc nepochyboval. Teď, když diskuze utichla, je i příležitost trochu shrnout psychologické poznatky na dané téma.

Ukázalo se, že je lépe mluvit o

přípravě na rodičovství než jen o samotné sexuální výchově. Tato příprava má tři podstatné složky, které můžeme označit heslovitě jako – *vztah – vzor – poučení*. „Vztah“ znamená *citové naladění dítěte a je výlučně věcí rodinného života*. V rodině se dítě od základu učí přijímat druhé lidi, mít k nim důvěru, *umět dávat a přijímat – zkrátka mít rád*. To také znamená, že dítě v rodině vždycky v základech sexuálně vychováváme – málo, hodně, dobře, špatně, plánovitě, příležitostně, ale vždycky nějak.

Druhá rovina je *rovina vzorů*. Lidé v rodině poskytují dítěti *citovou jistotu*. V nich poznává, že je *svět „mužský“ (otcovský)* a *svět „ženský“ (mateřský)*. Poznává, jak se jedni k druhým chovají, jak se usmívají, jak se zdraví, líbají, objímají, jak si projevují přízeň a něžnost – ale i jak se na sebe zlobí a jak se usmířují – a ovšem i jak o sexuálních věcech mluví a co schvalují a co nikoliv. *Takovéto vzory chování dítě od „svých lidí“ prostě přebírá a podle nich bude jednou formovat chování své*.

Konečně rovina poučení, vědomostí, znalostí, technik a návodů je asi nejsnazší k pochopení i k naplnění. Ta může být věcí rodiny, ale také školy, protože na tento způsob vzdělávání je škola takzvaně stavěná. A je-li všechno na dvou předchozích rovinách v pořádku, je ta třetí jen jejich logickým doplňkem.

20. 2. 2002

Prof. PhDr. Zdeněk Matějček, CSc.

POKRAČUJÍCÍ OPRAVY KOSTELA V ČESTÍNĚ

Ne nadarmo se říká: „práce jako na kostele“. Platilo to a platí stále. V posledních letech byl kostel Petra a Pavla v Čestíně opravován péčí P. Konečného, kdy byla dána nová střešní krytina včetně okapů menší opravou prošly i varhany, kostel byl ozvučen.

Na podnět rodiny Hrubých byla v roce 2008 zahájena příprava opravy hlavní věže. Oprava probíhala zejména v roce 2009 – konstrukce krovu, nová měděná krytina, nové žaluzie a část nových schodů. V návaznosti na zahájení opravy věže byly opraveny i oba zvony, včetně výměny zavěšení a také úpravy podlahy na zvonovém podlaží. Zvony byly v říjnu 2009 slavnostně posvěceny. Na rok 2010 zůstalo dokončit instalaci kříže a věžní bání, a fasáda věže. Kříž byl opískován a natřen, bání dostala nový zlatý povrch. Po osazení věže bude odebráno lešení až k římse, aby mohly být započaty zednické práce. V roce 2009 bylo na opravu vynaloženo přes 1,1 milionu Kč, což odpovídalo výši daru rodiny Hrubých. Přispěla i Obec Čestín 100 tisíci korunami. Ty byly použity na úhradu prací, provedených ještě v roce 2009, ale fakturovaných až v roce letošním.

Pro rok 2010 je počítáno s náklady 750 tisíc, přičemž farnost má zatím k dispozici pouze necelých 600 tisíc, pocházejících z daru věnovaného rodinou Hrubých.

Pravidlo, že nikdy není nic zadarmo, a že práce zbývá ještě dost, platí i v tomto případě. V současnosti probíhají jednání o možných příspěvcích. Pokud by měl někdo další zájem přispět na obnovu čestínského kostela, rádi poskytneme bližší informace či prohlídku stavby. Každopádně si dovoluujeme požádat Vás o pomoc formou modlitby nebo vzpomínky za zdar stavební obnovy kostela.

P. Josef Nerad

Benefiční jarmark „KOLÁČ PRO KOSTEL V KOŠICÍCH“

Vydařeným nedělním odpolednem se dá nazvat akce „Koláč pro kostel v Košicích“, která proběhla 12. 09. 2010 na svátek Marie. Akci pořádala Agentura pro zemědělství a venkov Kutná Hora ve spolupráci s Obcí Košice, MAS Lípa pro venkov o.s. a Římskokatolickou farností Uhlířské Janovice.

Datum nebylo vybráno náhodně, protože smyslem celé akce byla veřejná podpora opravy kostela Narození Panny Marie v Košicích. Benefičním jarmarkem pořádaným v den svátku patronky košického kostela byl tento pro veřejnost na dobu jednoho a půl roku uzavřen, aby mohly proběhnout plánované stavební opravy.

Součástí slavnostního odpoledne, které bylo zahájeno bohoslužbou a pokračovalo sejmutím nejstaršího zvonu z věže, byl bohatý program pro zúčastněné. Byla předvedena

různá řemesla spojená s opravou kostela a bohatý program pro děti. Jako hlavní součást doprovodných programů byla soutěž o „Košícký koláč“. Soutěže se zúčastnilo 18 pekařů a pekařek z blízkého a širokého okolí a pekařství Vojáčkovi ze Žlebů. Úkolem tříčlenné poroty bylo vybrat ten nejhezčí a nejchutnější koláč. Úkol to nebyl jednoduchý, neboť „konkurence“ byla velmi vyrovnaná. Vítězem soutěže se stala dvojice Z.Doudová a L.Hupková. Po vyhlášení vítězů byly všechny koláče v rámci benefice doplněny upomínkovými předměty a prodány.

Prodej všech koláčů věnovaných jejich tvůrci, přinesl do fondu opravy kostela 18.040,-Kč. Všem, kdo se akce zúčastnili ať už jako soutěžící nebo hosté, jménem pořadatelů děkujeme.

Dagmar Laubová
starostka obce Košice

Finanční příspěvky na obnovu kostela Narození Panny Marie v Košicích je možné zasílat na účet u ČS na číslo 2062563369/0800 nebo předat přímo farářovi farnosti P. Josefu Neradovi. Na přijaté dary bude vystaveno potvrzení pro daňové úlevy.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství je nepovinný předmět, který je součástí školní výuky. Obsahem výuky je seznámení dětí s obsahem Bible a naukou římskokatolické církve. Výuka bude probíhat v KC sv. Jiljí v Uh. Janovicích. Den a hodina výuky budou upřesněny na první schůzce v úterý 21. září v 17:00 h. Na zahájení výuky jste rodiče srdečně zváni. Do výuky náboženství mohou být přihlášeny děti od 1. do 9. třídy prostřednictvím písemné přihlášky. Výuku bude zajišťovat P. Kamil Vrzal.

NOVÉ OZVUČENÍ KOSTELA

V kostele sv. Aloise v Uhlířských Janovicích je od konce srpna možné nejen vidět, ale především slyšet nové ozvučení kostela. Staré a nevyhovující bylo vyměněno. Instalaci provedla firma pana Pecky z Prahy. Celkové náklady činili 107 751,- Kč. Díky vašemu finančnímu příspěví se podařilo od dubna vybrat dvě třetiny požadované částky 82 552,- Kč. Sbírka bude pokračovat do konce roku 2010, vždy poslední neděli v měsíci, kdy má být ozvučení plně uhrazeno.

Děkujeme vám za finanční podporu tohoto projektu.

kněžší farnosti

ROZLOUČENÍ S P. ANTONÍNEM KUBÍČKEM

Nad ránem 16. srpna odešel k svému Pánu dlouholetý duchovní správce farnosti Čestín a Petrovice P. Antonín Kubíček, osobní arciděkan a čestný občan Obce Čestín.

Do Čestína přišel jako mladičský kněz po dvouletém kaplanském působení ve Žlebech. Nejprve administrátor a později farář a ke konci života výpomocný duchovní. Pro něj však nebylo důležité, v jaké funkci působí, pro něj to bylo stále stejné naplňování kněžského poslání. Být otcem a rádcem pro duše, které mu byly svěřeny. To vyjadřoval nejen slovem, pronášeným při bohoslužbách i mimo ně, ale zvláště modlitbou a obětí mše svaté. V posledních letech pak připojoval jako oběť i své bolesti a projevy nemoci i věku.

S naším panem děkanem jsme se rozloučili v pátek 20. srpna. Rozloučení vedl pan biskup Karel Herbst spolu s panem biskupem Josefem Kajnekem z HK. Mons. Josef Socha v promluvě přiblížil život zesnulého právě z pohledu naplňování kněžské služby. Po mši svaté, kterou koncelebrovalo 20 kněží z pražské i královéhradecké diecéze, jsme P. Kubíčka doprovodili na místní hřbitov, kde uprostřed svých farníků, které sám na posvátné místo hřbitovní doprovodil, bude očekávat slavné vzkříšení.

Paní starostka ve slovech rozloučení uvedla, že pan děkan byl ikonou Čestína. Byl ale i něčím víc. Byl správcem duší. S mnohými se již

mohl setkat na věčnosti. Pro nás, kteří ještě putujeme tímto slzavým údolím, zůstává jeho odkaz živý. Svěřovat v modlitbě do rukou Božích duše našich zemřelých a žít v naději, že se s nimi také setkáme.

RIP.

P. Josef

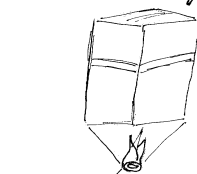
FARNÍ TÁBOR DĚTÍ

Od neděle 11. 7. do soboty 17. 7. 2010 se uskutečnil společně s kolínskou farností **letní tábor pro děti**. Místo našeho pobytu nám v horkých dnech poskytl zasmucký klášter. Farního tábora se účastnilo 22 dětí.

Náplní tábora byly různé hry, výlety, koupání a především jedna celotáborová hra. Naším cílem bylo vytvořit pro děti týden plný zážitků ve společenství dobrých kamarádů a pod duchovním vedením.

Postřeh ze společně prožitého týdne vám napsala a nakreslila Kristýnka Pazderová.

Křesťanský tábor ZÁSMUCKY

Přijeli jsme 11. července do kláštera v Zasmuckaš, první den jsme měli seznamování. Tri skupiny soutěžily o ostrov kapitána Grega. A mapa kapitána Grega je přivedla k pokladu (zahrabané pokladniče plné bonbonů). Výlet do Kouřim se všem dětem líbil. Poslední den bylo, ale ne větší překvapení, protože se pouštěl na nebe balón štěstí a zpíváním do rytmu sestry Bernardy se jim naladil smích na celý den. Smutným odjezdem z kláštera zakončili tábor.

**SLAVÍME MŠI SVATOU
SLOUPEČEK NEJEN
PRO DĚTI A RODIČE
-části mše svaté-**

Úkon kajcnosti

Dříve než se setkáme s Ježíšem v jeho slovu a ve chlebu a vínu, je třeba se na tuto slavnost dobře připravit. Ztišíme se. Přemýšlíme. Nasloucháme svému nitru. Nakonec vysloví kněz prosbu za odpuštění.

- + *Jaký jsem byl doma, v naší rodině?*
- + *Jaký jsem byl ve škole?*
- + *Jaký jsem byl při hrách, na ulici?*
- + *Jaké bylo mé přátelství s Ježíšem?*

Kyrie

Po úkonu kajcnosti následuje zvolání **Kyrie eleison**. Církev dala čestný titul „kyrios“ (= pán) Ježíši Kristu. Zvolání Kyrie je radostným projevením pocty Kristu, Pánu, a zároveň prosba k němu: „*Pane smiluj se.*“

Gloria

Gloria je latinské slovo. Znamená čest a sláva. Sláva na výsostech Bohu... Chválíme Boha Otce a jeho Syna Ježíše Krista. V této písni vyjadřujeme, za co Boha Otce a Ježíše Krista chválíme. Zpívá se nebo recituje o nedělích a velkých svátcích. V adventu a v době postní se vynechává.

- Nakresli, za co chceš chválit Boha.

- Chválím Boha za sebe. Jsem rád, že mě stvořil.

**ZVEME VÁS
OZMAMUJEME**

- Při příležitosti svátku svatého Václava se uskuteční pout' ze Sudějova do Staré Boleslavi.

PROGRAM:

neděle 26. 9. - příjezd do 19:00 do Sudějova; pohoštění u ohniště; 19:30 promítání historického filmu Misie; 22:00 adorace; přespaní v ambitech kostela

pondělí 27. 9. - 7:00 ranní modlitba; snídaně; pěší putování do Kouřimi (cca 30 km) – prohlídka kostela a zvonice; přesun do Českého Brodu (BUS); využití pohostinnosti místní fary; večerní čtení životopisu sv. Václava

úterý 28. 9. - 6:45 odjezd vlakem do Staré Boleslavi; 10.00 slavnostní mše svatá

- V sobotu 2. října v 18:00 h **setkání na faře v Čestíně**. Vyprávět o svých cestách po horách nám bude rodina Havrdova.

- V neděli 3. října doprovodí mši sv. v 10: 00 h v Čestíně **hudební skupina Ztracená kapela**. Bohoslužba je zvlášť zaměřena na děti. Odpoledne Ztracená kapela vystoupí v 15:30 h v kostele sv. Aloise v samostatném koncertě.

- V termínu od 9. do 18. října se uskuteční **cesta naší farnosti do Svaté země**.

- V neděli 24. října v 17:00 h jste zváni na **setkání s poutníky**, kteří budou vyprávět o cestě po Svaté zemi.

Po dobu celkové opravy kostela v Košicích budou bohoslužby probíhat v kostele ve Vidicích.

ROZPIS POSVĚCENÍ KOSTELA

VIDICE	kostel sv. Mikuláše	NE 26. 9. 12:00
ŽÍŠOV	kostel sv. Mikuláše	NE 10. 10. v 14:30
ČESTÍN	kostel sv. Petra a Pavla	NE 17. 10. v 10:00
MALEJOVICE	kostel sv. Jiří	NE 17. 10. v 15:00

ROZPIS PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB

	NE	PO	ST	ČT	PÁ	SO
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	8:00		18:00	1.a 3. v měsíci 18:00*	18:00	
SUDĚJOV						18:00
ČESTÍN	10:00					
VIDICE	12:00					
ZÁSMUKY	9:30	18:00		18:00		
VAVŘINEC	11:00					
HORNÍ KRUTY	15:00					

*úmysl - za posvěcování služby kněží

- po mši sv. adorace před Nejsv. Svátosti

Každý čtvrtek ráno v 8:00 h modlitba breviáře v KC sv. Jiljí.

Vydáno: 19. 9. 2010 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Josef Nerad, tel.: 606 683 690, e-mail: neradjosef@seznam.cz
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmuky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 31. 10. 2010

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.